

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE”

Anul XIV.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 10.

CUPRINS:

Ziua Școlii de Sabat

29 Septembrie, 1934.

Importanța și valoarea
țintelor

Țintele noastre în
școala de Sabat

Fiecare membru
prezent

Lucrarea personală,
față de fiecare ins

Un cuvânt încurajator

Tabloul M. V.

Colportorul ca evan-
ghelist

Căutătorii de aur

„Dați-le voi să
mănânce”.

Pionierii lui Dumnezeu

Lucrarea unui tractat

Solia pe insula Mada-
gascar

Diverse

PROGRAM

1. Cântare de deschidere și rugăciune.
2. Cor.
3. Lectură: „Importanța și valoarea țințelor”.
4. Poezie.
5. Studiu: „Țintele noastre în școala de Sabat”.
6. Muzică instrumentală.
7. Lectură: „Fiecare membru prezent în fiecare Sabat, și anume la timp”.
8. Cor.
9. Cuvântare: „Lucrare personală față de fiecare ins”.
10. Lectură: „Un cuvânt încurajator”.
11. Cântare de închidere și rugăciune.
12. Cor.

Notă pentru Predicatori și Presbiteri: — Conform hotărârii Conferinței Generale, adoptată și de Comitetul Uniunii noastre, fiecare al 13-lea Sabat este o zi specială de recrutare și de propagandă pentru școala de Sabat. Ideea este ca în acest Sabat să se alcătuească un program special de propagandă și apel, și de a îndruma pe toți membri să vină regulat și punctual la școala de Sabat; de asemenea să se înroleze toți membrii la școala de Sabat. Se va spune rolul și ținta ei în mișcarea noastră adventă. Un program alcătuit de tineri și copii de asemenea se poate desfășura în acest Sabat. Principalul este ca timpul școlii de Sabat și cel al prediciei să fie bine folosit, și exclusiv scopului anunțat mai sus. Mai jos comunicăm materialul care conține cinci puncte principale, o introducere despre importanța și valoarea țințelor și la urmă câteva cuvinte de încurajare în favoarea acestor ținte. Se va vorbi în mod scurt și lămurit despre fiecare punct. Materialul se împarte la mai mulți frați. Pentru a contribui mai mult la succesul acestei zile, se va scrie pe tablă sau se va afișa pe perete, ca motto, cele cinci ținte.

P. H. Hermann.

Importanța și valoarea țințelor

„Se lucrează mai mult, acolo unde lucrul se imparte la mai mulți și când se stabilesc țințe”.

Dacă dorim să știm ce înseamnă o țință pentru un om, sau mai bine zis, ce influență are lipsa de țință asupra vieții, trebuie să vizităm „Rescue Mission” în centrul orașului New-York Chinatown și Bowery. De obicei în fiecare noapte așteaptă aici vreo 200 de oameni, spre a-și primi cina, care se compune dintr-o treime de pâine uscată, totdeauna căutându-și și un loc ca să poată dormi pe podeaua de lemn a parterului, folosind drept perină ghețele.

Acești oameni sunt excluși din societate; nu găsesc nicăeri un sprijin. Ei sunt călători fără scop și fără țință pe acest pământ. Se poate că unii sunt jertfe nevinovate a diferitelor împrejurări, dar nu toți. Cei mai mulți rătăcesc încoace și încolo pe marea vieții, fiindcă au refuzat să-și pună o țință, sau dacă au făcut aceasta, mai târziu s'au lăsat de ea; astfel n'au posibilitatea să-și conducă singuri corabia vieții lor prin torentul cu multele sale vârtejuri. Lipsa de idealuri și de țințe este cauza situațiilor lor grele și a faptelor rele.

Dar contrariu acestor oameni cetim cu mare bucurie despre alții cari au făcut fapte mari în viața lor, fiindcă tindeau mereu către o țință, pe care o aveau înainte.

Moise nu pierdu niciodată din ochi principiile și țința întipărite în mintea și inima lui încă din primii ani, de către mama sa. „El părăsi Egiptul, gândindu-se la răsplată”.

Secretul vieții puternice, serviciului și suferinței lui Pavel care a fost din toate viețile omenеști — cu excepția celei a Mântuitorului Isus Hristos — vieța cu cea mai mare influență spre bine, consta de sigur în aceea, că el auzise o voce și văzuse o vedenie, ce avea mereu influență asupra lui, pe când toate celelalte lucruri îi apăreau fără importanță. Vocea cerească îi zise: „Căci M'am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor, pe cari le-ai văzut cât și al lucrurilor pe cari Mă vei vedea făcându-le”. Atitudinea lui Pavel față de această chemare o vedem în propriile sale cuvinte: „Dar, lucrurile, cari erau pentru mine câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos.... Dar fac un singur lucru; uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țință, pentru premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Isus Se descoperise lui Pavel, și înaintea acestei revelații toate

celelalte puncte de atracțiune pierdură puterea lor.

Cerul ne pune țințe, pe cari le atingem prin metode și puteri cerești. „Idealul lui Dumnezeu cu privire la copiii Săi, este mai înalt decât ar putea ajunge cea mai înaltă cugetare omenească. A ajunge divin, a ajunge asemenea lui Dumnezeu — iată țința de atins. Înaintea școlarului stă deschisă o cărare de continuu progres. El are de atins o țință, de întru-chipat un caracter, care cuprinde în sine tot ce este bun, curat și nobil”. „Educație”, p. 16.

Cu ocazie unei invitații către tineretul nostru plin de zel și stăruință, sora White adresă următoarele cuvinte nimerite și încurajatoare: „Iubiți tineret, care este țința și scopul vieții voastre? Vă osteniți în mod serios să câștigați o educație, pentru ca să primiți un nume și o situație în lume?.... Astfel de efortări nu sunt greșite. Fiecare din voi ar trebui să-și pună o țință a sa. Să nu fiți mulțumiți cu cunoștințe și capacități mijlocii. Să vă puneți o țință înaltă și să nu cruțați nicio osteneală pentru a o ajunge”. „Fundamentals of Christian Education”, p. 82.

„Succesul în orice direcție cere o țință definită”. „Educație”, p. 262

Aceasta se poate aplica atât la Școala de Sabat precum și la orice ramură a lucrării lui Dumnezeu. Nu corespunde numai pentru școlile cele mari, dar și pentru orice școală cât de mică ar fi ea. Aceasta se adeverește atât în întreg complexul lucrării cât și în orice ramură deosebită a acesteia. Osteneală fără țință nu poate să aducă niciun rezultat definitiv.

„Se lucrează mai mult, acolo unde lucrul se imparte la mai mulți, și când se stabilesc țințe”. Și lucrul se face cu mai mult zel și cu mai multă bucurie. O țință definită produce totdeauna minuni, transformând imposibilitatea în posibilitate.

ATENȚIUNE.

Ținem să aducem la cunoștința tuturor membrilor și prietenilor Comunităților noastre că nu mai avem la Editură cărți de cântări fără note, și nici nu putem preciza când va apărea a doua ediție. Deoarece însă mai avem cărți de cântări cu note, recomandăm celor interesați a comanda din acestea. Prețul acestei cărți este de 250 lei.

Țintele noastre în școala de Sabat

Trebuie să ne punem astfel de ținte cari să manifeste scopul școlii de Sabat în orice direcție. Dacă vom cugeta cu mare atenție asupra lucrării noastre din școala de Sabat, vom afla cinci puncte, cari diferă unul de altul, și cari sunt de o însemnată importanță și merită ostentelile noastre cele mai mari.

Fiecare membru credincios înscris în școala de Sabat.

Fiecare membru prezent în fiecare Sabat, și anume la timp.

Studiul zilnic al lecțiunii școlii de Sabat.

Lucrare personală față de fiecare îns.

Daruri benevole pentru misiuni (se vor pune ținte hotărâte, cari se vor schimba din timp în timp).

FIECARE MEMBRU CREDINCIOS INSCRIS ÎN ȘCOALA DE SABAT.

Conducătorii și instructorii ar trebui să se ostenească ca școlile lor de Sabat să ajungă această țintă. Cifrele cari se vor pune ca țintă pentru numărul membrilor școlii de Sabat, se pot calcula în mod practic după cum urmează: adaugă la numărul membrilor Comunității sufletele interesate, cari nu sunt încă botezate, dar cari vin regulat la școala de Sabat, și mai adaugă numărul copiilor cari nu sunt membri ai Comunității, și vei dobândi o țintă care nu va trece prea mult peste numărul membrilor școlii de Sabat. Clasele de familie au grijă de aceia cari sunt membrii școlii de Sabat, însă cari nu pot lua parte la adunări.

Declarația următoare a Spiritului Profetic ne arată motivul pentru o silință vie și stăruitoare de a lega pe fiecare membru de școala de Sabat:

Fiecare membru prezent în fiecare Sabat, și anume la timp

Prezența. Nu se poate menține un interes viu pentru școala de Sabat, dacă frecventarea nu este regulată. Fiecare absență de la școala de Sabat înseamnă o întrerupere din lanț și o pierdere din aceea ce este de mare importanță. Recunoaștem cu toții că, uneori o absență este inevitabilă, dar totdeauna știm, că sunt multe cazuri când absența ar putea fi evitată. Conducătorii și instructorii ar trebui să-și depună toată străduința spre a ajunge la o prezență regulată a membrilor. Cel care dorește să pri-

„Lucrarea școlii de Sabat este importantă, și toți cari au interes pentru Adevăr, ar trebui să se silească a contribui la succesul ei“. „*Testimonies*“, Vol. V. p. 127.

Care este negreșit primul pas pe care trebuie să-l faci în silința de a înfățișa școala de Sabat plină de succes? Nu poate să fie altceva, decât să devii un membru al școlii de Sabat. Ceea ce urmează primului pas, ar fi, acceptarea tuturor datorțiilor ca membru.

O examinare amănunțită a efectului nefrecventării școlii de Sabat duce la concluzia că nimeni nu se poate depărta intenționat sau indiferent de adunările serviciului divin și de influența cât și de studiul lecțiilor biblice, care ocupă pe un număr mare din poporul lui Dumnezeu, fără să sufere o pierdere cu urmări grave.

Următorul citat important arată datoria conducătorilor de a lucra pentru ajungerea țintei:

„Mai este și multă muncă în lucrarea școlii de Sabat, încât membrii trebuie să fie aduși acolo, ca să devină conștienți de datoria lor și să contribuie cu partea lor“. — *Id.*, p. 256.

Să se țină minte, că prin frecventarea școlii de Sabat nu numai că nu se mai figurează în „lista celor absenți“ dar se trece numele și în carnetele de clasă. Intr'adevăr, ar trebui ca în carnetele de clasă să se treacă numai aceia, cari urmează regulat la școala de Sabat.

Cu un mare devotament trebuie să se străduiească fiecare membru, care iubește școala de Sabat, să-și întindă influența până ce fiecare credincios al Adevărului a devenit un membru înscris.

mească în ziua de Sabat hrană sufletească, ar trebui, în calitate de membru al școlii de Sabat, să fie la locul său, pentru că orice absență, întârziere sau nestudiere a lecțiunii și o lipsă în darurile școlii de Sabat este de mare importanță pentru misiune.

Punctualitatea. Câte rugăciuni de deschidere și-au pierdut din sfințenia lor, și aceasta din pricina întârzierii. Câți secretari ai școlii de Sabat au fost descurațați prin faptul că au observat pe mulți membri mergând încoace

și încolo în timp ce ei își citeau rapoartele lucrate cu multă grijă! Câte știri misionare cu apelurile lor stăruitoare au fost cetite și au ajuns la urechi surde din cauza celor întârziati. Cei cari întârziază n'au scăpat numai ceea ce este important, dar ei deranjează pe cei cari sunt prezenți la timp, — și toate acestea numai din cauza lipsei de osteneală rațională, de a-și împărți timpul astfel ca să poată veni la timp. În multe școli de Sabat este neapărată nevoie să se înlăture aceasta. La ora hotărîtă pentru deschiderea școlii de Sabat se adună ingerii, pentru a se uni cu poporul lui Dumnezeu. Cât de dezamăgiți și triști trebuie să fie ei, când membrii nu se găsesc pe locurile lor pentru a lua parte la cântarea de deschidere, înălțată spre lauda și onoarea Creatorului și Mântuitorului lor!

Unul sau altul nu intenționează sau nu poate evita o întârziere, dar nu aceștia influențează spiritul școlii de Sabat și dovedesc pe părinți și copii a fi nepăsători, ci neglijența nepăsătoare, ce nu se sinchisește de o întârziere repetată.

În toate celelalte școli și în orice întreprindere trebuie să se respecte în mod strict punctualitatea. Prăvălii și fabrici se deschid la o oră fixă, și toți lucrătorii și funcționarii sunt pregătiți la acea oră pentru activitatea lor. Cu ce drept îndrăsnesc unii, să fie indiferenți în datoriile religioase? În adevăr, îndrăsnăla lor e prea mare! Ei nu știu ce răspundere își iau asupra-le prin aceasta! Vor putea răspunde oare? — Școlile publice poartă de grijă în educația pe care o dau referitor la aceasta, lucru ce este de mare folos pentru copil. De ce să răspândească școala de Sabat o astfel de influență care aduce tocmai contrariul?

„Punctualitatea și energia sunt neapărat necesare în lucrarea și activitățile în legătură cu Dumnezeu“. — „*Testimonies*“, Vol. III, pag. 500.

Numai dacă dela începutul serviciului divin te așezi cu evlavie și într'un spirit de rugăciune la locul tău, poți să fii părtaş al binecuvântării din acea oră. Școala de Sabat care nu începe punctual, încurajează pe membri să vină mai târziu. Fără a provoca aparența muștrării sau a o face în mod dojenitor, în fiecare Comunitate trebuie să se reamintească aceste principii.

STUDIUL ZILNIC AL LECȚIUNII ȘCOLII DE SABAT.

Nu este nevoie de multă discuție asupra acestui punct. Cerința acestei ținte, pe care dorim s'o ajungem, precum și valoarea ei sunt recunoscute de toți și pretutindeni. Aceasta nu

este o țintă pe care ne-am pus-o noi înșine, ci ea ne este pusă:

„Nu există niciun motiv pentru ca lecțiunile Școlii de Sabat să fie mai puțin bine învățate de instructori și elevi decât sunt învățate lecțiile pentru școlile din afară. Ele trebuie mult mai bine învățate, deoarece tratează subiecte de o importanță cu mult mai mare. O neglijență în această privință este neplăcută lui Dumnezeu.

„Părinți, rezervați-vă zilnic puțin timp pentru a studia împreună cu copiii voștri lecțiunile școlii de Sabat. Mai curând renunțați la oarecari vizite, decât să sacrificați ora consacrată învățăturilor prețioase din istoria sfântă. Atât părinții cât și copiii vor primi foloase din acest studiu. Pasagiile cele mai importante din Scripturi, pe cari le întâlnim în lecțiuni, să fie memorizate, aceasta însă nu ca o datorie, ci ca un privilegiu“. — „*Mărturii pentru școala de Sabat*“, p. 8.

„Să nu învățați lecțiunea așa în pripă în Sabat dimineața, dând cu ochii prin texte; ci studiind cu îngrijire în Sabat după amiază lecțiunea pentru Sabatul viitor; în cursul săptămânii în fiecare zi să se facă repetirea și adâncirea învățăturii. În acest chip, lecțiunea se sapă în minte, adunându-se ca o comoară ce nu va fi niciodată ștersă cu totul“. — „*Educație*“, p. 242.

În cele de mai sus toți membrii noștri sunt invitați cu cea mai mare stăruință, să studieze zilnic lecțiunea școlii de Sabat.

Valoarea studiului temeinic al lecțiunii școlii de Sabat, și anume săptămână cu săptămână, și printr'un șir de ani, nici nu poate fi evaluată. Ceea ce se aude sau se citește odată, repede se uită. Dar în lecțiunea școlii de Sabat avem o parte a Sfințelor Scripturi, care în forma și în lucrarea ei este adaptată studiului personal acasă, reflecțiunii în clase și repetiției generale. Lucrurile despre cari medităm personal și cari stimulează spiritul nostru la cugtare de sine stătătoare, ne rămân mai mult timp în minte, decât ceea ce ne însușim dacă ascultăm o predică sau o cuvântare. Școala de Sabat dă ocazie la participare personală și activă la studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Majoritatea fraților și surorilor noastre nu fac alt studiu sistematic al Bibliei, decât cel al lecțiunilor școlii de Sabat. Zilele în care nu se studiază lecțiunile, sunt zile de foamete din cauza lipsei de hrană sufletească. În declarația următoare a Spiritului Profeției ni se arată binecuvântarea ce se revarsă din studiul zilnic al Sfințelor Scripturi:

„Acei cari se înarmează cu arma lui Dumnezeu, consacrand în fiecare zi timp pentru

înălțarea sufletească, rugăciune și studiul Bibliei, vor fi uniți cu Cercul, și o influență salvatoare și transformatoare va pleca din ei în jurul lor". — „*Testimonies*“, Vol. V, p. 112.

Conducătorii și instructorii trebuie să-și dea osteneala să convingă pe fiecare membru să primească aceasta ca țință personală. Studiul zilnic al lecțiunii școlii de Sabat trebuie să

devina pentru fiecare ins un obicei.

Nu este timp mai potrivit pentru studiul lecțiunii școlii de Sabat în cercul familiar, decât în legătură cu una din rugăciunile zilnice ale familiei. Contopirea studiului cu rugăciunea este foarte bună, și regularitatea studiului este de mare folos pentru fiecare membru al familiei.

Lucrarea personală față de fiecare ins

Dacă se posedă echilibrul sufletesc, toate celelalte sunt lucruri ușoare, peste cari se trece fără multă greutate. Aceasta este țința cea mai de seamă în ceea ce privește importanța, cea mai prețioasă în comparație cu alte lucruri și este veșnică în succesul ei.

Privește mai întâu în față: Tot ce este mai bun în turma noastră se găsește în școala de Sabat.

In al doilea rând să consideri următorul lucru: Copilăria și tinerețea sunt perioadele cele mai favorabile pentru convertire.

Apoi: Statistici făcute cu mare băgare de seamă arată, că 11 din 12 dintre toate convertirile raportate de diferitele Denominațiuni cari se găsesc în lume, au loc în cei dintâi 25 de ani.

Ce am trebui să cugetăm cu toții. Statisticile caselor de corecțiune ne dovedesc că cea mai mare parte din criminali se decid să urmeze calea cea rea între 14 și 18 ani.

Orice este în legătură cu aceasta, situația în lume și în Comunitate, precum și experiența instructorilor capabili și pătrunși de spirit, dintre noi, ne dovedesc că instructorul școlii de Sabat ar trebui să nu se mulțumească numai cu semănatul Adevărului în inimile școlarilor, ci să se ostenească să strângă și recolta. Instructorii să dea învățătură, dar dacă nu se ostenesc să ajute școlarilor lor să se decidă și să urmeze adevărurile învățate și să-și predea inima lui Dumnezeu, atunci recoltarea sufletelor — dacă nu va fi făcută de o altă mână — va fi pierdută pentru totdeauna.

Cât de regretabil este să putrezească un câmp frumos de fân. Sămânța fusese aruncată cu cea mai mare grijă, și vegetația era foarte mulțumitoare. Fânul era pe deplin copt pentru coasă și fu cosit. Dar veni ploaia, mai înainte de strângerea sa, și acum rămâne acolo — stricat. Semănatul sămânței se făcuse degeaba, căci recolta nu se strânse. Era aproape gata, dar nu pe deplin. *Aproape* nu înseamnă nimic.

„Aproape — nu e de ajuns, căci acest aproape e o iluzie veșnică, și în curând se va

auzi hotărârea înspăimântătoare: „Păcătosule, e prea târziu!“.

La aceasta să se gândească instructorii me-reu. Un instructor care nu este un câștigător de suflete, și-a greșit țința. Oricine nu poartă o povară în inima sa pentru salvarea în parte a elevilor, să nu dea învățături. Un instructor, care poartă iubirea lui Isus în suflet, se va ruga mult.

La o mare întrunire de conducători ai școlii de Sabat, se spuse următoarea experiență:

„Multă vreme, înainte de a fi convertit, am urmat școala de Sabat. Ori de câte ori mă întâlnea instructorul meu, punea mâna pe umerii mei, zicând: „Cum îți merge, Nicule? Progresezi? „Apoi îmi vorbea despre vieța de credință. Câte odată încercam să-l fac să nu-mi mai vorbească de aceasta, dar veni timpul când eram fericit să trag foloase din sfatul său. Mai târziu aveam de instruit o clasă cu șapte băieți neconvertiți. M'am hotărât să aplic metoda instructorului meu, și o făceam cu mare succes, încât fiecare membru din acea clasă a devenit membru al Comunității noastre“.

Instructorii școlii de Sabat ar trebui să stea umăr la umăr în lucrarea salvării sufletelor. Ei ar trebui să reînnoască adesea făgăduința făcută în ce privește abnegația de sine. Ei ar trebui să se roage pentru înțelepciune și puterea Sfântului Duh ca ajutor în lucrarea lor. Să ajute Bunul Dumnezeu ca ei să fie în stare, când li se va pune întrebarea: „Unde este turma, care ți s'a încredințat ție, turma ta cea frumoasă?“, să răspundă: „Iată, eu și copiii, pe cari mi i-a dat Dumnezeu“.

In ultimul număr din

„Sfetnicul Vieții“

găsiți sfaturile și îndrumările ce aveți nevoie. Folosiți rubrica întrebări și răspunsuri din această revistă. Cereți imediat ultimul număr.

Un cuvânt încurajator

Niciunei ramuri din lucrarea noastră fixarea țintei nu folosește atât de mult cât școlii de Sabat, în ceea ce privește darurile pentru misiuni. Este recunoscută regula Comunității, ca prin școala de Sabat să se strângă daruri pentru lucrarea de predicare.

Strânsa legătură între școala de Sabat și misiuni, făcută prin darurile școlii de Sabat este foarte mult apreciată de către frații conducători dela Conferința Generală. Intr'o mare adunare ținută într'un cort, unul dintre ei spuse următoarele cuvinte adresându-se către o grupă de conducători ai școlii de Sabat.

„Aici avem două comitete financiare, dar cel mai mare îl am în fața mea, și se compune din frații conducători ai școlii de Sabat. Nicio organizație afară de școala de Sabat nu poate da fiecărui membru în fiecare Sabat un plic sau un săculeț, în vederea strângerii darurilor pentru misiuni“.

Este îmbucurător de a ști că cea mai mare parte din școlile de Sabat sunt credincioase planurilor financiare ale acestui departament și că mai mult decât jumătate din suma întregă ce se dă pentru misiuni, se strânge din școala de Sabat. Faptul că prin această ramură se strâng atâtea sume în vederea lucrării de evanghelizare, ne hotărăște, fără îndoială, să punem anumite ținte, cari în cea mai mare parte sunt permise de toate școlile de Sabat.

Dăruirea pentru misiuni este o inspirație binecuvântată a școlilor noastre de Sabat. Membrii se simt obligați să ducă și altor oameni Adevărul pe care ei îl apreciază atât de mult. Inimile lor au fost adânc mișcate când au auzit despre nevoile altor țări, și cu mare zel au răspuns acestei invitații. În școlile de Sabat, cari se bucură de o organizație eminentă, se prezintă în mod rațional necesitățile câmpurilor

misionare atât celor adulți cât și copiilor.

Toate școlile de Sabat să fie bine instruite ca toți membrii cari lipsesc dela școala de Sabat din diferite motive, să-și pună la o parte darurile lor, ca la prima ocazie să dea suma întregă pentru toate Sabatele absente.

Cu ocazia Conferinței Generale ținută în anul 1926 în America, fr. W. A. Spicer adresându-se conducătorilor școlii de Sabat, spuse între altele:

„Doresc să vă aduc aminte, că Dv. ca Secretari ai școlii de Sabat, întrețineți jumătate din lucrarea noastră misionară. Această înaltă datorie apasă asupra umerilor voștri în fiecare Sabat, și sper, că aveți totdeauna dorința să arătați lămurit și să accentuați, care este ținta școlii de Sabat pentru lucrarea de evanghelizare. Eu cred în ținte. Ținte înseamnă suflete. Unii se cam tem de ținte, dar în limba engleză cuvântul pentru țintă se potrivește cu cuvântul pentru suflet, și aceste două expresii vor să spună unul și același lucru. Este un cuvânt atât de frumos, și nu cunosc altul mai frumos. Aci nu este nicio chestiune de afaceri. Bani consacrați înseamnă putere consacrată. Este un sacrificiu, este o predare față de iubirea lui Isus, și prin aceasta se salvează suflete. Mii și mii vin la credință, fiindcă școlile de Sabat dau mii și mii. Să aveți aceasta în vedere, iubiți prieteni.

„Frații și comitetul Conferinței Generale apreciază foarte mult osteneala Dv. Fără conclucrarea Dv. nu putem să facem nimic. *Fîndcă Dv. procurați jumătate din sumele ce intră, trebuie să trecem tot în contul Dv. și jumătate din miile și miile de suflete, cari vin în fiecare an în rândurile noastre. Ei n'ar putea veni, dacă cineva n'ar atinge ținta. Astfel mențineți cu sfințenie aceste ținte“.*

Situația depart. „Misonarilor Voluntari“ pe trim. II. 1934

No. Curent	MEMBRI				RAPORT MISIONAR				RAPORT FINANCIAR						GENERALE					
	CONFERINȚA	Botezați	Prieteni, copii	Media prezenții adunării M. V.	Botezați	No. membr. cari raport.	Lect. bibl.	Visite mis.	Pers. aduse la adunări	Pers. nev. aj.	Tratamente	Haine dăr.	Cărți, rev. distribuite	Seris mis.	Colecte pt. lucr. locală	Colecte și dar pt. mis.	Săpt. Mare	Țin Straja	Bibl. la rând	Curs lect.
1. Muntenia Vest	768	797	1.096	9	668	6.277	4.142	1.351	6.688	705	93	711	71	2.609	1.475	45	314	51	190	467
2. Muntenia Est	458	274	653	11	309	2.740	1.299	538	994	414	38	145	16	90	535	—	263	190	227	268
3. Moldova Nord	173	347	344	—	216	1.258	658	188	1.366	117	5	73	78	—	—	—	91	133	60	53
4. Moldova Sud	276	176	307	4	261	3.290	1.498	530	3.118	626	68	470	157	223	38	—	223	69	51	324
5. Transilvania	353	185	168	—	378	2.763	1.222	696	397	185	61	794	136	26	—	—	65	69	30	35
6. Banat—Crisana	81	94	120	5	62	650	508	85	26	36	3	61	21	1.193	200	576	47	22	41	31
Total:	2.109	1.873	2.688	29	1.894	16.978	9.327	3.288	12.589	2.083	268	2.254	479	4.141	2.248	621	1.003	534	599	1.178

Ziua Colportajului

6 Octombrie, 1934.

PROGRAM

INAINTE DE AMIAZA.

1. Cântare de deschidere și rugăciune.
2. Cor.
3. Lectură: „Colportorul ca evanghelist și terminarea lucrării“.
4. Lectură: „Căutătorii de aur“.
5. Muzică instrumentală.
6. Cuvântare: „Dați-le voi să mănânce“.
7. Apel către cei cari ar dori să între în lucrarea de colportaj.
8. Cântare de închidere și rugăciune.
9. Cor.

DUPA AMIAZA.

1. Cântare de deschidere și rugăciune.
2. Cor.
3. Lectură: „Pionierii lui Dumnezeu“.
4. Cor sau muzică instrumentală.
5. Cuvântare: „Lucrarea unui tractat“.
6. Lectură: „Solia pe insula Madagascar“.
7. Apel către cei cari ar dori să între în lucrarea de colportaj.
8. Cântare de închidere și rugăciune.
9. Cor.

Către conducătorii poporului lui Dumnezeu.

Cu toate că vânzarea tractatelor noastre este condusă de un departament special, totuși fiecare dintre noi este răspunzător pentru succes. Șefii de colportori n'au să ducă singuri această povară. Dacă departamentul editorial vrea să aibă un succes real, este neapărat nevoie, ca președinții și conducătorii Comunităților să lucreze pentru aceasta și să se roage. Predicând Cuvântul, ascultând rugăciuni și mărturii, ei ar trebui să caute a afla cari persoane s'ar potrivi pentru această lucrare. Ei ar trebui să se folosească de influența și calitățile lor, pentru a câștiga pe toți membrii, cari par că promit mult în această ramură. În felul acesta ar trebui să contribuie fiecare, ca să se mărească oastea colportorilor evangheliști.

Luând în considerație poziția pe care o au președinții și conducătorii pe baza darului de convingere, statorniciei și calităților lor de conducere, ei ar putea avea în această ramură o influență foarte mare. *Progresul lucrării colportajului va depinde de interesul pe care-l avem față de el și în ce măsură contribuim la dezvoltarea lui.* Prea mult ne gândim că suntem prea ocupați, și de aceea neglijăm această lucrare, cu toate că una din datoriile noastre cele mai mari este răspândirea scrierilor noastre. Dacă conducătorii noștri, în conlucrarea cu șefii de colportori ar găsi membri laici, cari să dorească să între în colportaj atunci acesta va fi un aju-

tor bun în ce privește mărirea numărului acelor cari să ia parte în această ramură a lucrării lui Dumnezeu.

I. H. Evans.

„Să nu rămânem acuma în urmă. Ceea ce trebuie să fie făcut pentru a avertiza lumea, trebuie să se facă fără nicio întârziere. Nu trebuie să admitem ca lucrarea de colportaj să înceteze“. — „Colportorul ca evanghelist“. Acestea sunt cuvintele cu cari ne îndeamnă Spiritul Profeției. În alte locuri iese în evidență răspunderea ce o au acei pe cari Dumnezeu i-a pus la conducerea unui câmp și a Comunităților noastre, pentru a activa împreună cu ținta dezvoltării acestei ramuri atât de importante în lucrarea lui Dumnezeu. Acest Sabat de colportaj oferă o ocazie excepțional de favorabilă ca să îndeplinim această datorie a noastră atât de înălțătoare.

Un entuziasm sfânt pentru răspândirea tractatelor și o prețuire mai înaltă a importanței și frumuseții lucrării colportorului ar trebui să se trezească în inimile fraților și surorilor noastre. Să dea bunul Dumnezeu ca mulți membri ai Comunităților noastre să audă vocea Spiritului lui Dumnezeu prin gura servilor Săi, și să se simtă pătrunși de dorința de a consacra viața lor pentru vânzarea scrierilor noastre, cari conțin solia lui Dumnezeu pentru timpul prezent.

Departamentul Editurii.

Colportorul ca evanghelist și terminarea lucrării lui Dumnezeu

Trei fapte de importanță veșnică ar trebui să ocupe încontinuu cugetele fiecărui Adventist:

1. *Lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu.* Marcu 16, 15: „Duceți-vă în toată lumea, și propăduiți Evanghelia la orice făptură“. Apoc.

14, 6. 7. Vestiti „cu glas tare“ ultima solie.

2. *Timpul este scurt.* 1 Cor. 16, 22, ult. parte. „Maranata!“ (Domnul nostru vine!) era salutația obișnuită în prima Comunitate. Dar astăzi cuvântul lui Isus: „Eu vin curând!“ are un înț-

ies direct. Ioan 9, 4: „Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze“. Această idee ar trebui să stimuleze zelul nostru. Spiritul profeției declară: „*Ne găsim în preajma desnodământului veacului nostru . . .* Izbuenirea mâinii lui Dumnezeu se apropie:.

„Fiecare trebuie să facă tot ce stă în puterile sale! . . .“

„*Timpul nostru este scurt!* Puterile noastre trebuie să fie organizate în privința împlinirii unei lucrări mai mari“.

„Veniți să lucrăm ca bărbați și femei, cari se găesc în pragul veșniciei!“

Nevoile lumii. Is. 1, 4—3; Mat. 9, 36. Dumnezeu ne-a încredințat singurul leac: Hristos, dar nu așa cum este cunoscut în lumea religioasă și cum este predicat, ci Hristos în plinătatea Evangheliei veșnice, *Hristos în cadrul ultimei solii*.

TRIUMFUL SOLIEI.

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ se apropie cu putere și măreție de încheiere. Apoc. 18, 1. Prin Comunitatea credincioșilor, care este înzestrată cu putere de sus, ascultând chemarea lui Dumnezeu, se duce și se propovăduște solia, astfel îndeplinindu-se lucrarea descrisă în acest verset din Biblie. Răspândirea cărților și revistelor noastre prin colportaj joacă un rol foarte important în acest ultim stadiu al evanghelizării lumii.

„*Intr'o foarte mare măsură* contribuie și lucrarea noastră de editură la îndeplinirea lucrării acestui înger, care se coboară cu multă putere din cer și luminează pământul cu slava lui“. — „*Mărturie*“, Vol. VII.

„Vrerea Domnului este, ca această lucrare să fie îndeplinită în timpul de față de poporul Său“. — „*Colportorul ca evanghelist*“, pag. 4.

INALTA CHEMARE A COLPORTORULUI CA EVANGHELIST.

Evanghelia se bazează pe principiul care cere o activitate energetică și care este cuprinsă în ordinul Maestrului: „*Duceți-vă în toată lumea*“. Marc. 16, 15; Luc. 14, 21, 23.

Niciun lucrător din via Domnului nu execută acest ordin al Său în mod mai direct decât colportorul. Și la ei se aplică în mod deosebit cuvintele de recunoștință și laudă, pe cari le adresează Dumnezeu către solii Evangheliei. Isaia 52, 7.

Prin vieța lui și prin tractatele pe cari credinciosul colportor le distribuie, el aduce lumii ce se apropie de pieire, pe *Domnul Hristos ca Mântuitor în cadrul ultimei solii*. „Nu există nicio lucrare mai înaltă decât colportajul evanghelic, căci această lucrare cuprinde în sine îndeplinirea celor mai alese datorii. . . .“

Colportorul înțelept, temător de Dumnezeu și iubitor de adevăr trebuie să i se dea toată atențiunea, căci el primește în acest caz o poziție egală în valoare cu a unui predicator al Evangheliei“. — „*Colportorul ca evanghelist*“, pag. 33, 18.

COLPORTORUL — UN PIONIER.

Mica, 2, 12, 13.

Un număr mare de mântuiți trebuie să mai fie adăugat la ceilalți din Izrael. Domnul merge în fruntea lucrătorilor Săi și este „Spărgătorul“, ceea ce înseamnă că El pregătește terenul. El este urmat de cei cari „vor sparge și vor trece prin poartă“. Aceasta este o ilustrațiune remarcabilă a colportorului. În cele mai multe cazuri, tractatele au fost mijlocul de care S'a servit Dumnezeu pentru a deschide poarta soliei. Ar fi foarte ușor să cităm aici mii de exemple.

În anul 1933, care a fost un an din cei mai grei în ceea ce privește starea financiară, colportorii noștri au dus pentru prima dată solia în insula Sardinia, Réunion, la insulele din Capul Verde și în Guinea portugheză, adică în patru câmpuri noi, fără să mai amintim numeroasele orașe, sate și ținuturi, pe unde au împrăștiat în toate părțile sămânța.

Colportorul-evanghelist ajunge la cei cari nu pot fi ajunși. El vizitează pe acei cari nu pot sau nu vor veni la noi. El merge la acei cari se găesc astfel în afară de sfera activității celorlalți lucrători. Niciun predicator n'are un auditoriu atât de mare și diferit cum îl are colportorul. Numărul predicatorilor și orelor biblice pe cari le poate ține acesta nu se poate compara cu numărul acelor cari se găesc pe mii de pagini, împrășiaste prin colportorii evangheliști credincioși.

Colportorul face o lucrare statornică. Pe când cuvântul predicat se poate uita repede, cuvântul imprimat rămâne în familie ca mărturie pentru timpul prezent și viitor. Isa. 30, 8.

Un șef de colportor a primit în anul trecut o scrisoare din partea unei doamne, căreia îi vânduse acum 18 ani o carte. Ea scria, că o cetise numai după 16 ani, și urmarea a fost că 6 membri din acea familie s'au predat Domnului.

Acum 6 ani un colportor vânduse o carte despre venirea Domnului Isus Hristos, într'un sat din Macedonia. În anul trecut acest sat a fost bătuit de un cutremur de pământ. În spaima ei posesoarea acestei cărți își aduse aminte de cartea neglijată. Ea a cetit-o și apoi 5 membri din familia ei împreună cu ea au primit adevărul.

„Nu putem prețui în deajuns această lucrare, căci fără stăruința colportorului, mulți

oameni nu ar auzi niciodată solia de avertizare". — „Colporteurul ca evanghelist". pag. 4.

ROLUL PE CARE-L JOACA TIPARITURILE NOASTRE.

„Colportajul..... este o lucrare misiionară de primul rang și una din metodele cele mai bune și mai pline de succes din câte există, spre a prezenta omenirii, importante adevăruri pentru timpul în care trăim.... Colportorii ar trebui să simtă necesitatea de a prezenta lumii cât mai repede posibil cărțile, cari sunt necesare pentru dezvoltarea și luminarea ei spirituală". — „Colporteurul ca evanghelist", pag. 3. 4.

Lumea este cufundată în ignoranță, eroare și păcat. Tractatele noastre oferă singurul leac: Hristos și principiile sublime ale Evangheliei în cadrul ultimei solii. Acesta este un leac eficace. Mai jos urmează câteva experiențe făcute de colportori-evangheliști în Elveția Germană, și povestite nu de mult într'o adunare:

Fr. Stuber vându o carte de povestiri pentru copiii unei doamne. Când reveni cu altă ocazie în casa aceasta, el fu primit cu multă veselie: „Bărbatul meu era mai înainte aspru și brutal. Într'o zi a cetit poveștile din cartea Dv. De atunci s'a schimbat caracterul lui, și acuma trăim într'o bună înțelegere". Ea a cumpărat cu plăcere o altă carte.

●●●

Într'o casă murdară și săracă Fr. Stuber vându „Arătarea glorioasă". După doi ani el găsi aceeași familie într'o locuință mare și plăcută. Toate erau în regulă, și copiii erau curați și aveau un aspect de o sănătate înfloritoare. Cetirea cărții produsese o transformare minunată. Acest bărbat devenise între timp președintele al societății „Crucea albastră".

●●●

O doamnă scria la editura noastră: „Eu citesc cărțile Dv. Sunt operele cele mai bune, cari există".

O altă doamnă, care cumpărase cartea „Calea către Hristos", o strângea la pieptul ei, zicând: „Am plătit 4 franci pentru ea, dar n'aș da-o nici pentru 40 franci".

Un bărbat cetise „Calea către Hristos" de 20 de ori și voia să o lege, ca să fie mai rezistentă spre a putea continua studiile sale.

În multe ținuturi catolice oamenii erau mai înainte atât de fanatici, încât nu voiau să accepte cărțile noastre, chiar dacă li s'ar fi dat gratis, fiind gata să gonească pe colportori cu pietre. Dar astăzi se poate observa destul de bine, cum Spiritul lui Dumnezeu lucrează în inimile lor și-i pregătește să studieze adevărul.

Fr. Fasnacht colportase într'unul din aceste ținuturi. Când a vizitat din nou un sat, el veni la soția redactorului revistei catolice din acel sat. El lăsase în anul trecut în această familie mai multe

reviste. Această doamnă chemă pe bărbatul ei, care întrebă pe colporteurul nostru despre țința pe care o urmărim. Doamna puse întrebări despre fecioara Maria. Colporteurul nostru dădu la orice întrebare un răspuns liber, arătând mare respect față de mama Mântuitorului. Atunci redactorul zise: „Când am primit în anul trecut tractatele Dv. aveam intenția să scriu un articol pentru ca să avizez pe locuitorii din această comună de lucrarea Dv. Dar de când le-am cetit, m'am îndepărtat de această idee, fiindcă am constatat că cuprinsul lor este foarte bun". Ei au cerut o altă serie de tractate, și doamna a adăugat un dar de 4 franci elvețieni pentru lucrarea noastră.

În același sat s'a întâlnit fr. Fasnacht cu un jandarm. Acesta se bucura mult de lucrarea colporteurului nostru, și de buna influență a tractatelor noastre. „Știu că sunt protestante", observă el, „dar aceasta n'are nimic de a face", și a mai cumpărat și altele.

●●●

Urmează o altă mărturie, care ni se raportează într'o scrisoare, adresată la una din casele noastre de editură din Statele Unite:

„Sunt învățătoare într'un loc unde atmosfera în familie este dăunătoare copiilor. Am aplicat toate metodele pe cari le învățasem în cursul activității mele de 18 ani, și mi-am dat toată osteneala să țin pe elevii mei disciplinați și să fac din ei cetățeni, cari să fie spre cinstea patriei lor.

„Am continuat ostenele mele până în momentul când reprezentantul Dv., D-l R. Stanton, a venit ca să-mi ofere o serie de opt cărți. Eu am observat, că aceste cărți în general, și mai ales caracterele descrise în ele ar fi o lectură ușoară și bună pentru elevii mei. Atunci am propus D-lui Stanton, să arate aceste cărți comitetului școlar ca să vadă, dacă acesta este inclinat să cumpere aceste cărți pentru școală. Domnii din comitet au comandat toată seria de cărți, cari sunt intitulate: „Istorie și ilustrațiuni biblice", și pot să spun că s'a constatat o remarcabilă schimbare la elevii mei după ce au cetit cărțile Dv.. Sunt exact doi ani de când cunoaștem cărțile Dv. și constat o mare deosebire în purtarea copiilor, lucru ce se datorește faptului că copiii au cetit și au recitat cărțile Dv.

„Voiu recomanda fiecăruia aceste cărți. Ele sunt excelente pentru familie și școală, și aș dori să vă exprim recunoștința mea pentru faptul că scoateți astfel de cărți, și mai ales mă simt obligată să exprim reprezentantului Dv., D-lui Stanton, mulțumirile mele, pentru binele pe care mi l-a făcut".
Madam Mance Hogue Barnett, Galesburg, Illinois.

Tipăriturile contribuie într'o măsură foarte mare la dezvoltarea spirituală a lumii și pregătesc inimile pentru primirea Adevărului.

„Scrierile despre adevărul prezent trebuie să pătrundă în toate locurile.... Colportajul este una din cele mai pline de succes metode

din câte există, spre a prezenta omenirii importante adevăruri pentru timpul în care trăim“. „Colportorul ca Evangelist“, p. 41. 3.

INVITAȚIA MANTUITORULUI.

Mat. 11, 28. 30.

Lumea suferă și se găsește în preajma pieirii. Mai mult decât altă dată este nevoie să asculte invitația divină și a vedea brațele deschise ale Mântuitorului, care este gata în orice moment, să primească pe fiecare suflet care vine la El, să-l sfințească, să-l mângâie și să-l salveze. Datoria cea mai înaltă a colportorului este de a conduce pe oameni la Mântuitorul. El este „Purtătorul Cuvântului lui Dumnezeu“. „Colportorul ca evangelist“.

„Un sol credincios aduce tămăduire“. Prov. 13, 17 ult. p.

„Colportorul, a cărui inimă este blândă, modestă și umilă, poate să facă mult bine“. „Colportorul ca evangelist“, pag. 42.

SOLIA PENTRU CEI DESMOȘTENIȚI.

„Te voi pune să fii lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor... Voiu duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei“. Isa. 42, 6. 7. 16.

Ca și pe timpul Mântuitorului, sunt și astăzi săraci și slabi, cari arată cel mai mare interes pentru adevăr.

Un colportor din Jugoslavia a arătat cartea sa la un grup de oameni, dar n'a constatat altceva decât indiferență și dispreț. Intre acești oameni se găseau un orb și un surdo-mut. Ei singuri se apropiaseră de colportor, ca să cumpere această carte. Cel orb zise: „Dacă cei cari au ochi nu văd, atunci vreau să cumpăr eu această carte“.

Una din surorile noastre veni la o femeie oarbă și surdă. Când era tocmai în cea mai mare încurcătură să-i explice pentru ce a venit, iată că intră deodată vecina. Ea scrisese cu degetul ei pe mâna oarbei titlul cărții. Atunci aceasta a fost gata să cumpere cartea, și zise: „Fiica mea îmi va scrie pe mână cuprinsul ei, și în felul acesta voi ști ce conține cartea“.

O altă soră veni la o femeie, care nu știa să citească, dar care arăta foarte mare interes pentru carte. „Nu puteți să veniți din nou, să mă învățați să citesc?“, întrebă dânsa. Cu mult zel și bună dispoziție veni colportoarea noastră de mai multe ori la această femeie ca să-i predea lecții. Imediat după ce a fost în stare să descifreze câteva cuvinte, a cumpărat cartea și mai târziu și Biblia. După ce a primit câteva ore biblice, a fost botezată.

SPERANȚA DESCURAJAȚILOR.

Un colportor evanghelic din Elveția nu venise de mult la o femeie, care cumpărase deja

dela dânsul. Trecând într-o zi din nou pe acolo ea îi zise: „Fără aceste cărți n'aș fi fost în stare să trec prin greutățile, cari au venit asupra mea“.

Acum câteva luni o soră a bătut la ușa unei case dintr-o mahala din Belgrad. Ea a găsit o femeie, cu totul descurajată. Aceasta n'a întârziat să declare că făcuse pregătiri ca să se spânzure. Sora noastră îi aduse mângâieri din Cuvântul lui Dumnezeu, se rugă împreună cu ea și lăsă acolo câteva tractate. Nu mult după aceea o vizită din nou ținându-i câteva lecturi biblice, și ca urmare ea deveni sora noastră, care acum este fericită și-și dă toată osteneala să ducă și altora adevărul, care îi transformă viața. De asemenea bărbatul ei se pregătește acum pentru botez.

STRIGATUL MAESTRULUI.

Mat. 9, 36. 38.

„Colportorii vor fi întrebuințați ca vânători și ca pescari pentru suflete omenesci“. „Colportorul ca evangelist“, pag. 42.

„O! dacă multe mii de oameni ar recunoaște timpul în care trăim, și lucrarea care trebuie făcută în câmp, din casă în casă!... Desnădăjduiții trebuie încurajați, cei slabi întăriți și cei întristați mângâiați. Săracilor trebuie să li se predice Evanghelia“. *Idem*.

„Dumnezeu cheamă voluntari, cari să pună la dispoziția lucrării puterea și cunoștințele lor spre a da neîncetat ajutor unde se oferă ocaziuni“. *Idem*, p. 35.

„Via este mare, și Domnul cheamă lucrători. Nu vă lăsați prin nimic reținuți dela opera de salvare a sufletelor. Colportajul este o cale plină de succes în ce privește salvarea sufletelor. Nu vrei să încerci acest adevăr?“ *Idem*, pag. 44.

Noi nu avem timp de pierdut. Noi trebuie să sprijinim această lucrare. Cine vrea acum să pornească cu scrierile noastre?“ *Id.* p. 36. 37.

F. Charpiot.

Căutătorii de aur

În vara trecută, cu ocazia unei călătorii făcută pe coasta Pacificului, noi am urmat calea vechilor căutători de aur. Am înaintat în unele tabere miniere, am vorbit cu unii dintre vechii căutători de aur și i-am văzut curățind aurul. Întâmplător am ascultat cu un vădit interes povestirea aventurilor lor. Acești căutători trebuie să sape după aur și să stăruească săpând. Pentru a găsi prețiosul metal, ei trebuie să-și lase căminul și să meargă în locuri depărtate și singuratiche făcând orice sacrificiu, numai și numai ca să-și ajungă scopul.

Gândindu-ne la acești oameni, imediat ne vine în minte armata noastră de colportori evangheliști cari merg pretutindeni, nu căutând aur, ci suflete. Ei sunt căutătorii de aur ai mișcării advente. Poate că mulți nu-și vor vinde cărțile. De multe ori colportorii bătând la ușa nu vor întâmpina altceva decât un refuz, dar ici și colo pentru a încuraja pe colportor, sunt unii cari primesc solia.

Pe ușile multor case din Montreal este un aviz în limba franceză: „Interzis colportorilor“. Unul dintre colportorii noștri a mers la una din aceste case și a sunat clopoțelul. Imediat doamna a deschis ușa și când el a început să se recomande, ea s'a enervat așa de mult încât a trântit ușa spărgând un geam. În anul acesta colportorul a mers la aceeași doamnă care se supăraseră. Fără îndoială, colportorul se cam

temea, dar doamna a deschis ușa și l-a poftit înlăuntru. Ea zise: „Sunt cărți frumoase și am să comand și eu câteva“.

Un alt colportor din Texas scrie: „Eu am aflat cu ajutorul lui Dumnezeu că scrierile noastre pot să fie plasate în căminuri unde niciodată nu s'a cunoscut ce însemnează o viață mai bună, și unde de prima dată am fost întâmpinat cu cuvinte aspre și priviri supărate. Puterea lui Dumnezeu m'a folosit să schimb pe acești oameni până într'atăt, încât cu lacrimi au mărturisit păcatele lor și au cerut să afle despre adevărata lumină“.

Noi suntem recunoscători pentru acei colportori de cari se poate spune cu adevărat că sunt adevărații căutători de aur ai denominațiunii noastre, căutând pretutindeni suflete prețioase.

E. E. Franklin.

„Dați-le voi să mănânce“

„Aruncă-ți pâinea ta pe suprafața apei și după multe zile o vei afla iarăși“. Eccles. 11, 1.

După 40 de zile de ajunare, referindu-Se la ce stă scris, Domnul a zis lui Satana că nu numai cu pâinea trăește omul, ci și cu orisice cuvânt ce vine dela Dumnezeu. Matei 4, 4.

În vorbirea Sa cu Iudeii, Domnul confirmă că El este pâinea vieții, pâinea lui Dumnezeu. Ioan 6, 33. 35. 38. 51. 58. 50; Ioan 1, 1—3. 14.

Fără multă explicație, putem înțelege clar, că numai prin Domnul și Cuvântul Său, muritorii pot avea viață. Cuvântul Domnului este pâine vie.

„Eu le-am dat cuvintele pe cari Mi le-ai dat Tu și ei le-au primit“. Ioan 17, 8 pr. p. și v. 14 pr. p.

Urmașilor Săi, Domnul le-a dăruit Cuvântul Tatălui și așa a ajuns poporul Său să fie cel mai înțelept și priceput din toate neamurile. Referindu-Se la Biserica Sa, Domnul zice: „Care popor este așa de mare și să aibă legi și porunci așa de drepte“. Deuteronom 4, 6 ult. p. v. 8.

Noi, poporul Adventist de Ziua Șaptea suntem rămășița din urmă a poporului lui Dumnezeu. Niciun popor de pe glob nu are așa legi și porunci drepte cum avem noi, în cele ale credinței. Noi ar trebui să fim cei mai fericiți oameni de pe pământ și mai fericiți decât toți cei din vechime, deoarece avem atât de multe dovezi ale iubirii lui Dumnezeu și ale împlinirii vremii. Mat. 13, 16. 17. Noi avem pâinea vieții și apa vieții. Nouă ne poruncește Domnul: „Dați-le voi să mănânce“. „Aruncă-ți pâinea ta pe suprafața apei...“

A arunca, a împărți, (Eccles. 11, 1. 2) înseamnă a da, a duce, a răspândi pâinea Cuvântului la toți locuitorii simbolizați aci ca fiind

ape. Ultima parte a vers. 1 din Eccles. 11, zice: „Și după multe zile o vei afla iarăși“. Experiențele de mai jos ne vor da lămuriri cu fapte precise.

Colportorul Radu Eremia din Nordul Moldovei, în anul 1928 a vândut pentru 100 de lei „Calea către Hristos“ unui farmacist, care constatând că această carte aparține Comunității Adventiștilor, nu i-a dat nicio atenție, punând-o într'un colț al biuroului său. Servitorul, care zilnic ștergea de praf cartea, când făcea curățenie, s'a adresat stăpânului său, rugându-l să i-o dea lui. Farmacistul i-a spus: „Ia-o, să fie a ta, dar ia seama că e carte dela Adventiști și nu e bună“.

În 1930, servitorul, după ce a cetit-o, a împrumutat-o și unui prieten al său. Acesta după ce o ceti și el cu multă plăcere începu să urmeze la adunările noastre împreună cu alți tineri. Dar se vede că Satana nu era mulțumit de acest lucru, așa că i luă într'atăt mintea dela cele cetite încât oridecâteori mergea la adunare, căuta să se contrazică cu membrii Comunității amenințându-i, și chiar pe răposatul fr. predicator Oresciuc îl contrazicea amenințându-l cu bătaia. Cu cuvinte blânde și pline de iubire însă fr. Oresciuc îl mângâia spunându-i: „Eu am speranță că și D-ta vei deveni un bun adventist“. Imprejurările au făcut ca acel tânăr să se mute din localitatea sa în orașul Iași, spre a lucra mai cu succes meseria sa de cismar. Interesându-se de adunarea adventiștilor, a găsit-o. Și începând să urmeze adevărul, a fost botezat în Ianuarie 1933.

În Aprilie, același an, la un apel călduros ce s'a făcut de către un serv al Domnului, pentru înscriere în rândurile colportorilor, acel tânăr, cu numele de Micu Nicolae, a răspuns chemării și până azi el însuși aruncă pâinea pe ape. Lucru care ne face o deosebită bucurie este faptul că Micu Nicolae a fost to-

varăș de lucru chiar lui Radu Eremia, care cu 6 ani înainte vânduse cartea „Calea către Hristos” farmacistului, acesta o dădu servitorului disprețuind-o, iar servitorul o dădu prietenului său Micu Nicolae, care azi e colportor.

Colportorul Radu Eremia a găsit iarăși pâinea aruncată, după 6 ani sau 2190 de zile, sub forma unui eredincios și mai pe sus de toate un colportor.

„*Dimineața seamănă-ți sămânța ta și nici seara să nu se odihnească mâinele tale*”. Eccles. 11, 6.

Unul dintre harnicii noștri colportori din Transilvania, cu pumele Nemeș Andreăș după o lucrare de mai bine de un an s'a îmbolnăvit, și în ziua de 17 Iunie 1934 a și fost înmormântat. La înmormântarea sa, a luat parte multă lume. Suntem triști că armata colportorilor a pierdut un bun ostaș cu totul demn de Domnul. Avem însă și motive să ne bucurăm și anume: chiar în ziua aceea când încă deși fără viață se mai găsea în casa părinților săi, un frate predicator a primit prin botez 6 suflete, iar alții în număr de peste 35, stau gata să fie primiți ca rod al cărților vândute de fratele A. Nemeș, implinându-se cuvântul: „După multe zile o vei găsi iarăși”. Eccles. 11, 7.

Înainte de a muri, fr. Nemeș Andreăș a avut fericirea să vadă cum sufletele se întorc la mântuire. Așa zice Spiritul: „Ei se odihnesc de ostenele lor, căci faptele lor le urmează”. Apoc. 14, 13 ult. p. De sigur, în ziua cea mare se va vedea o recoltă abundentă ca rod al cărților răspândite de fratele Nemeș Andreăș.

„*Cine se uită la vânt nu va semăna*”. Eccles. 11, 4.

Aflându-mă odată într'o localitate, unde am fost bătut, cu toată opunerea ce am îndurat-o totuși am semănat în 13 zile peste 1500 de „Semnele Timpului”. Între cei pe cari i-am vizitat a fost și o stimată Doamnă care mi-a cumpărat 6 reviste. După ce a cercetat conținutul revistelor a devenit după 20 de zile prietena adevărului și după 5 luni s'a botezat, așa că am avut fericirea să găsesc pâinea nu după multe zile. Noi să semănăm Cuvântul în orice timp, să aruncăm pâinea în credința că iar o vom afla. Să aruncăm sămânța fără a ne uita la suferințe preînchipuite, și să secerăm, fără a lua seama la întristări sau descurajări.

Iubiți frați și prieteni! Având în față chemarea Domnului și îndemnul de a merge să ducem mântuirea la cei pierduți prin păcat; văzând că Domnul pune un așa mare preț pe noi, poruncindu-ne să semănăm sămânța Evangheliei, să aruncăm pâinea și să dăm gloatelor mâncare spirituală, având asigurarea că El va trimite Duhul Său și binecuvântarea Sa peste pâinea aruncată și sămânța semănată de noi, să ne punem toată încrederea în făgăduințele Sale și în Cuvântul Său și cu multă tragere de inimă să ieșim la lucru, acum cât mai este timp de har. Prin experiențele arătate mai sus și multe altele putem observa că Domnul merge

cu servii Săi și urmărește de aproape Cuvântul Său în orice loc ar fi el semănat. Ziua de 6 Octombrie este Ziua Colportajului. Vreți Dv. să ne unim în rugăciune ca Mihael, Patronul cel mare să facă astfel ca ramura aceasta să crească tot în sus; cerându-I să ia sub protecția Sa pe toți cei cari duc cărțile și revistele în casele oamenilor? Vreți Dv. să ne rugăm ca toată literatura care este în Editura noastră, cum și în Cercurile Misionare să ajungă repede în mâinile oamenilor? Vreți să ne rugăm pentru ca Editura să aibă un așa succes până acolo încât mașinele din tipografie să lucreze ziua și noaptea spre a tipări multe milioane de pagini prin cari să ducem solia celor 18 milioane de suflete din țara noastră?

Vreți să ne rugăm în Ziua Colportajului pentru Inalta Stăpânire ca să avem din partea ei libertatea de a putea încheia lucrarea Domnului prin scrieri? Vreți să ne rugăm pentru toate sufletele din țara noastră ca să fie primitoare când li se va prezenta solia adevărului și să-și procure cuvântul scris, ca pe această cale să cunoască pe Dumnezeu? Vreți Dv. să ne rugăm lui Dumnezeu să ne scoată pe toți la lucru și mai ales pe tinerii noștri, astfel să mărim numărul armatei de colportori? Vreți să sprijinim ramura aceasta din toate punctele de vedere? Avem noi bunăvoința să facem în această zi o colectă îmbelșugată pentru a mări fondul de ajutorare al colportorilor?

Încercător în sprijinul ce vine dela Domnul și în bunăvoința fraților și prietenilor noștri, cred că întrebările de mai sus vor deveni fapte reale.

N. Dorobăț

Secretar al departamentului publicațiilor
din Uniunea Română.

Pionierii lui Dumnezeu

Nu este inutil de a arunca uneori privirile în trecut. Anul 1933 rămâne însemnat în analele istoriei prin turburările și greutățile fără număr cari au asaltat lumea noastră roasă de cangrena păcatului. Pentru lucrarea noastră cu publicații a fost un an de biruință. Colportorii noștri au avut multe greutăți. În multe părți ei au avut de îndurat persecuții, închisoare, bătăi, neajunsuri. Dar cu toate acestea vânzările s'au menținut la nivelul anului precedent. În timp ce mii de întreprinderi de orice fel ajungeau în stare de faliment, casele noastre de editură au prosperat. Multe și-au încheiat lucrările pe 1933 cu excedent. Editura din Dammarie les Lys ocupă locul cel dintâi. Unele dintre ele au fost în măsură să facă daruri importante în tezaurul lucrării, sume ce

ne-au fost de ajutor pentru a echilibra bugetele noastre și pentru a întreprinde o lucrare grabnică într-o perioadă de criză și de micșorare a veniturilor.

Din toate părțile câmpului primim vești că multe suflete găsite de colportorii noștri s'au alăturat Comunității. În cele trei luni de iarnă ale anului 1933 un colportor din România a găsit 27 de persoane și un altul nouă, cari s'au alăturat poporului lui Dumnezeu. La Legnano, în Italia s'a organizat o Comunitate de 12 membri ca urmare a interesului deșteptat de unul dintre colportorii noștri. Comunitatea din Milan numără câteva zeci de membri dintre cari patru cincimi au fost găsiți prin colportaj. O scrisoare primită de curând din Madagascar ne aduce știrea că într-o localitate în apropiere de capitală, datorită unui tractat asupra chestiunii zilei de odihnă, o grupă de o sută de persoane cereau să fie instruiți despre adevăr. Cincizeci dintre ei au început deja să păzească Sabatul. Am primit chiar acum unul din buletinele noastre de publicații în care citesc următoarele rânduri:

„Unul din colportorii noștri a câștigat 6 suflete, un altul trei și un altul două în cursul ultimelor trei luni. În Sabatul trecut o altă persoană găsită de un colportor a fost botezată“.

O scrisoare recentă din partea fratelui Krdjalic, neobositul și curajosul secretar la departamentul colportajului în Uniunea jugoslavă conține informațiuni interesante în același domeniu:

„În Sabatul dela 4 August am avut un boțez la Belgrad. Printre noii membri se găsea o familie adusă la adunări acum cinci luni de unul din colportorii noștri și alte două persoane de asemenea găsite de un alt colportor din Belgrad. În Februarie trecut, am trimis doi colportori la Pancevo, localitate unde n'avem decât doi membri izolați. În timpul lucrului lor, acești doi colportori au deșteptat dorința de a cunoaște adevărul la multe persoane în așa măsură, încât a fost nevoie de vizita unui lucrător. După câteva lecturi biblice, acesta a putut să organizeze o școală de Sabat cu 12 membri dintre cari cei mai mulți vor fi botezați chiar în luna aceasta. Am primit chiar astăzi o carte poștală dela doi colportori din Macedonia cu adresa a șase persoane cari cer să fie instruite despre adevăr. După cursul nostru din Iunie am trimis un colportor în vârstă, la Kosovo, regiune izolată la hotarul dinspre Albania. El a obținut permisiunea de a lucra, în timp ce în trecut lucrul acesta a fost refuzat multora dintre camarazii noștri. El ne face cunoscut bucuria sa de a fi găsit șapte persoane hotărâte să urmeze Mântuitorului. Unele dintre acestea păzeau deja Sabatul în urma ce-

tirii cărților cumpărate mai înainte. Un alt colportor a ajuns într-o familie unde petrecuse o noapte și vânduse literatură cu trei ani mai înainte. El află că aceste persoane găsiseră adevărul despre Sabat și se odihneau în ziua șaptea. Toată familia a fost botezată“.

Pretutindeni colportorii noștri fac lucrarea de pionieri. Ei vizitează regiuni izolate cari sunt în afară de sfera de activitate a predicatorilor noștri și deschid câmpuri noi. În felul acesta în 1933 un colportor a vizitat pentru prima dată mica republică San Marino din Italia Centrală. Alți doi au mers în marea insulă Sardinia. Cu toată împotrivirea pe care au întâmpinat-o, ei au răspândit un mare număr de cărți și tractate și au deșteptat interesul pentru adevăr la multe familii.

Unul din vechii elevi ai școlii noastre din Collonges a mers să colporteze timp de mai multe luni în Maroc-ul spaniol. Unul din camarazii săi a atins alte două câmpuri până atunci neglijate. El a mers să semene sămânța cea bună sub tropice, în insulele Capului Verde și în Guineea portugheză. Departe în oceanul Indian, unul din tinerii noștri de pe insula Mauriciu a mers în insula Reunion pentru a răspândi tipăriturile noastre. Această insulă este o fortăreață a catolicismului, unde nicio misiune evanghelică n'a putut lucra până în prezent. De trei ori dușmanii au căutat să-l izgonească. De fiecare dată era aproape să fie expulzat. Dar Dumnezeu a intervenit pentru ca el să poată să-și continue nobila sa lucrare și eforturile sale au fost încununat cu succes.

Astfel, condusă de Domnul, viteaza armată a colportorilor evangheliști duce lupta în teritorii noi, și înfige stindardul adevărului în re-dute ocupate până atunci de dușman.

Intr'adevăr colportajul este lucrarea misionară de primul rang. Ea aduce de pe acum roade veșnice pentru împărăția lui Dumnezeu și mai ales pregătește terminarea grabnică a lucrării lui Dumnezeu și marele seceriș care va preceda revenirea Mântuitorului nostru.

F. Charpiot.

Lucrarea unui tractat

De câțiva ani lucrarea noastră de colportaj s'a dezvoltat în chip încurajator pe insula Madagascar. Tractate, reviste și cărți mici s'au tipărit în limba malgașă, și această literatură este răspândită în lung și în lat de credincioșii noștri colportori. Sămânța semănată aduce o recoltă bogată în multe locuri.

Intr'o scrisoare recentă primită din partea fratelui H. L. Henriksen, secretarul-casier și directorul Editurii din misiunea Madagascar, aflăm o experiență foarte interesantă în legă-

tură cu lucrarea de răspândire a literaturii. Fratele Henriksen scrie:

„Acum două luni, câțiva oameni din satul Ambohijafi — nu departe de Tananarive — au venit la sediul misiunii noastre și ne-au invitat să mergem să-i vizităm și să le dăm instrucțiuni despre solia noastră. Erau ca la 50 de oameni în grupa aceasta, cari începuseră să păzească Sabatul prin cetirea unui tractat despre Sabat, și sunt încă mulți cari s'ar uni lucuroși cu noi numai să poată aranja lucrul lor în așa fel pentru ca să poată avea Sabatul liber. La 5 Mai am ținut prima adunare cu acești oameni, și după aceea am obținut permisiunea de a ține adunări într-o casă particulară. Ei sunt oameni curați și promițători și perspectivele dezvoltării unei bune lucrări sunt excelente“.

Această experiență este încă o altă dovadă a valorii reale pe care a are literatura noastră plină de adevăr. Indemnul și făgăduința lui Dumnezeu, așa cum este exprimată în Scrip-

turi, își găsesc din nou împlinirea în aceste cuvinte: „Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși!“ Eccles. 11, 1. Convingerea noastră este că vom vedea și de aci înainte multe suflete prețioase venind la cunoștința mântuitoare a adevărului lui Dumnezeu prin răspândirea literaturii noastre, și fie ca această experiență frumoasă să încurajeze pe membrii noștri din alte părți să fie de asemenea credincioși în răspândirea tractatelor și revistelor noastre între rudele, prietenii și vecinii lor. O mare binecuvântare este rostită asupra acelor „cari aruncă pâinea pe ape“ și făgăduința lui Dumnezeu despre Cuvântul Său, odată ce a fost semănat în sufletele oamenilor, este: „Nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini lucrurile pentru cari l-am trimes“. Isa. 55, 11.

Steen Rasmussen.

Solia pe insula Madagascar

În anul 1917 unul din frații noștri din insula Mauriciu invită pe unul din prietenii săi la o conferință ținută de către misionarul nostru, fr. Paul Badaut, în Mauriciu. Acest prieten era un tânăr catolic de 20 de ani. Venise de trei ori la adunare, adică nu de ajuns pentru a afla mult despre această chestiune, și cu această ocazie își anunță plecarea sa în Madagascar. El găsise un post de mecanic lângă Tananarive. Fratele nostru era foarte întristat de această despărțire neașteptată, și făcu tot ce-i stătu în putință pentru menținerea interesului deșteptat în prietenul său, umplând toate buzunarele acestuia cu tractatele noastre.

În luna Octombrie, tânărul nostru mecanic, care purta și un nume, ce îi arăta meseria sa — numele lui este Antoine Tuyau, care înseamnă țevă — ajunsese la destinație, și își începu lucrul. Stăpânul său poseda mai multe fabrici și era mereu pe drum, pentru a se interesa de cele necesare. De îndată ce cunoscu pe tânărul său angajat se hotărî să-l dea în supravegherea unui evangelist protestant, pe care-l cunoștea de mai mulți ani.

Evangelistul se gândi că ar fi cel mai bun lucru să intre în legături mai strânse cu acela pe care trebuia să-l observe și să-l supravegheze, și astfel făcură cunoștință. Într-o zi aflaseră chestiunea religioasă și tânărul nostru bărbat evlavios din Mauriciu își scoase broșurile adventiste din geantă pentru a le preda acestui evangelist malgaș, care fu plin de mirare să audă, că există creștini cari țin Sabatul și cari vestesc revenirea apropiată a Domnului și Mântuitorului nostru. Și astfel solia ad-

ventă intră pe insula Madagascar. Nu era un început triumfător, ci foarte modest, dar totuși un început definitiv.

Evangelistul intră în corespondență cu misionarul nostru din Mauriciu și prin mijlocul acestuia cu sediile administrative ale lucrării noastre din Europa și America. El interesă pe mai mulți prieteni de ai săi pentru această nouă învățătură și el spuse din ce cauză se osteni pentru răspândirea ei: „Dacă furnica a găsit ceva dulce, comunică cât se poate de repede tovarășelor sale, ca să ia parte la acest ospăț și să ducă restul celorlalte tovarășe din furnicar“.

Dar păcat că tânărul bărbat, care introduse solia, fiind ocupat prea mult cu lucrurile lumești, nu se folosi imediat de aceea ce aduse din Mauriciu, ci doar în primăvara anului 1930 se coborî cu soția sa în apă, pentru a fi botezat. Astăzi este un adventist credincios și mândru, că el a fost „țeva“ (Tuyau) prin care Dumnezeu a făcut să ajungă această solie glorioasă pe marea insulă roșie Madagascar.

Comunitățile noastre din Mauriciu, sau Comunitățile mamă se îngrijeau de prietenii noștri, trimetându-le mereu tractate, pe cari ei le priveau ca adevărată mană spirituală. Pentru frații și surorile noastre cari au în abundență acest adevăr, tractatele noastre li se par câteodată monotone și chiar plictisitoare. Dar trebuie să observăm că aceste tractate sunt o adevărată revelație pentru cei cari zac în întuneric. Ochii lor cari erau întunecați prin eroare și greșeli, li se deschid dacă Adevărul pătrunde în inima lor, chiar dacă ar fi numai

o parte din el. Poporul Izrail se săturase de mană, fiindcă o avea în abundență, și ce strigăte de bucurie ar înălța un călător rătăcit și chinuit de foame, dacă ar găsi deodată un aliment atât de sănătos și înviorător! Poate că noi suntem supra-săturați în timp ce alții mor de foame. De ce să nu împărțim? Isus ne-a arătat ce este de făcut cu cea mai mică rămășiță de pâine: „Strângeți fărâmiturile cari au rămas, ca să nu se piardă nimic“.

Unul din malgași cetise cu mare atenție minunata carte „Calea către Hristos“, hotărându-se să o traducă din engleză în limba malgașă. Traducerea sa fu corectată de doi sau trei prieteni ai săi și apoi o oferii fraților noștri, rugându-ne stăruitor să tipărim această carte în limba sa maternă, adăugând: „Poporul meu are nevoie să afle „Calea către Hristos““.

Dorința sa — care era și a noastră — s'a putut îndeplini mulțumită dărniceii fraților și surorilor din regiunea latină a Europei, cari trimiseră câteva mii de franci pentru a se putea realiza acest plan. O ediție de 5000 de exemplare se tipări și se vându, și altă ediție cu același număr este aproape epuizată.

Tractatele noastre joacă un rol foarte important în răspândirea acestei solii minunate în întreaga lume, dar aici pe insula Madagascari mai ales este foarte eficace. Colportorii noștri au făcut lucrări excelente și fac și astăzi. Satana se împotrivesc activității lor, dar în zadar. Nu sunt ei „avant-garda“ oastei lui Isus?

În anul 1929 câțiva revoltați, cari înclinau spre bolșevism, încercară să facă oarecari neorândueli, dar nu izbutiră. Guvernul fu silit să intervină, pentru a menține ordinea, lucru ce îl făcu însă cu cea mai mare prudență. Câteva persoane, cari nu ne vedeau cu ochi buni, răspândiră vestea că lucrarea noastră se sprijină pe aceste idei. Un polițist malgaș, cu mușchi foarte tari, dar cu un spirit mai mult sau mai puțin tocit, crezu în exactitatea acestei învinovățiri exagerate și duse în mod brutal pe unul din colportorii noștri înaintea autorităților locale. Tânărul nostru prieten, care era împins încoace și încolo și al cărui braț se umflase din pricina strânsurii sergentului, era într'o situație foarte critică. Comisarul de poliție declară că într'un astfel de caz grav el nu poate să judece și-l înaintă celei mai înalte autorități a provinciei.

Funcționarul superior de acolo ascultă în mod liniștit acuzarea, și apoi începu să pună întrebări fratelui nostru, care fiind foarte istovit abia putu să răspundă. Văzând aceasta, funcționarul începu să examineze cărțile atât de defăimate, pe cari fratele nostru le avea

cu sine, cărți în limba franceză și malgașă. După o cercetare amănunțită, spuse: „Dar cărțile acestea pe cari le vinzi d-ta. sunt cărți excelente, prietene“, și zicând acestea puse 5 sau 6 la o parte și întrebă cât costă. Prietenul nostru era atât de obosit că nu putu să calculeze deodată prețul total al lor. Atunci în mod părintesc funcționarul ceru prețul separat al fiecărei cărți alese și făcu socoteala, achitând imediat.

În acest timp intrase, cu un oarecare preț unu din secretarii malgași, care fu surprins de cele ce văzu. El comunică aceasta colegilor săi, și „bravul sergent“, care aștepta să primească ordin să-și ducă prizonierul la închisoare, se gândi că ar fi mai bine să se întoarcă la postul său, văzând că nu era nicio perspectivă de înaintare prin această arestare ridicolă.

Funcționarul se despărți foarte amabil de fratele nostru, urându-i mult succes și-l bătu părintește pe umeri. Dar deodată, aducându-și aminte de ceva, îl chemă îndărăt, și adresându-se către cei 7 sau 8 secretari ai săi, le zise: „Voi sunteți toți oameni răi și aveți nevoie de o literatură bună, cumpărați-o de la acest tânăr bun“. Și astfel toți ascultară „ordinul“ la care nu se putea împotrivi nimeni.

Calomnia urmărise să facă rău lucrării noastre, dar lucrurile au ieșit invers, căci personalitățile superioare își procurară cărțile noastre. Mulțimea care se strânsese înaintea tribunalului ca să vadă ce se va întâmpla acestui tânăr maltratată, urmă exemplul funcționarilor. Astăzi în acel oraș sunt o mulțime de persoane cari se interesează de adevăr și cari doresc stăruitor să venim și acolo cu lucrarea noastră misionară. Dar ne lipsesc mijloace și lucrători. Sămânța împrăștiată va lucra și mai departe liniștit, și roadele cari se vor ivi în urmă, vor fi de o durată veșnică.

J. Bureaud.

Ceții

Amicul Tinerimii

revista ideală pentru tineret

Necrolog

Cu durere în suflet, anunțăm și pe această cale adormirea în Domnul a fratelui MARCEL PETROIANU, pe ziua de 28 Aprilie 1934.

Ca vrednic slujbaş la poșta din Pitești, fr. Marcel Petroianu află adevărul cel prețios și cunoscu iubirea cea minunată a Mântuitorului, care-l chema să-l servească. Această chemare a înțeles-o Marcel Petroianu din capul locului, și din clipa aceea nu a mai fost nimic ce ar fi mai putut să-l despartă de scumpul său Isus, de care pe fiecare zi căuta să se apropie tot mai mult.

Au venit asupra sa oarecari greutăți, însă ca și Pavel, acest tânăr își fixase privirea spre Isus și numai la El, prinzându-se cu atât mai mult de Răscumpărătorul său cu cât valurile furtunoase ale lumii și asalturile lui Satana căutau mai mult să-l doboare.

A venit apoi în București, dovedindu-și și aci caracterul său frumos de destoinic ostaș al crucii lui Isus. Continuă i-a plăcut să activeze,

străduindu-se ca prin orice chip și în orice fel să fie de folos semenilor săi, mai ales tinerilor pe cari căuta să-i îndrume și să-i alături de Hristos.

În calitate de președinte al Cercului Tinerimii și apoi și ca Dirigor al corului din Comunitatea Popa Tatu, a avut o singură dorință, și anume: să lucreze spre slava Celui care-l chemase la mântuire.

Și datorită acestei râvne a sa pentru lucrul Domnului, avu posibilitatea să urmeze câțva timp la Școala Misionară și apoi își văzu împlinit dorul său continuu, care era de a fi angajat în frumoasa lucrare a lui Dumnezeu.

Și aci, ca și în umblarea sa de mai înainte s'a străduit a împlini voia Tatălui ceresc, servindu-L cu credincioșie. Dar planul lui Dumnezeu era să-l cheme la odihnă mai de vreme decât ne-am fi așteptat noi.

Avem însă ferma speranță că la învierea dreptilor să fie și el înviat. *V. Florescu.*

Sora *Reghina Koler* în etate de 65 de ani, membră a Comunității Vama, a adormit în Domnul pe ziua de 26 Iunie 1934. A fost o soră credincioasă și cu toate că a avut grele suferințe, a rămas statornică în adevăr, dând același îndemn și soțului ei. Deși la înmormântare a fost un timp ploios, totuși a luat parte o mare mulțime care a auzit solia.

Credem că vom revedea pe sora noastră în Domnul la prima înviere.

Botoșani.

V. Tolan.

Sora *Maria Gliga* în etate de 77 ani, din comuna Ibănești, jud. Mureș, a încetat din viață pe ziua de 1 August 1934. Cu ocazia înmormântării am avut oarecari dificultăți pe cari cu ajutorul Domnului le-am învins. Cei cari au luat parte la înmormântare au avut ocazia să audă cuvinte pline de speranță că cei morți în Hristos vor ieși din mormintele lor la venirea Celui care are cheile morții și ale mormântului. Credincioșia pe care a dovedit-o sora noastră față de Domnul, ne dă asigurarea că o vom vedea pe noul pământ. *W. Steinmaier.*

Pe ziua de 28 Iunie 1934, sora *Ana Kohler* în etate de 64 de ani, membră a Comunității Prîsaca Dornei, a adormit în Domnul.

Înmormântarea, deși pe un timp nefavorabil, a fost asistată de o mare mulțime, fiind prima înmormântare adventistă în comuna aceea.

Subsemnatul a rostit cuvinte de mângâiere atât la casa defunctei, cât și la mormânt, cari au mișcat profund pe ascultători. Faptul că sora a murit cu credință în Isus, ne îndreptățește speranța de a o revedea la învierea dreptilor.

Pe ziua de 1 Iulie a. c. am avut în orașul Cernăuți înmormântarea fetiței fratelui Toma Ciohodaru, colportor, care a părăsit pământul acesta trist numai în vârstă de trei luni. Credem cu toții că ingerii o vor reda părinților săi la învierea dintre morți.

Cernăuți.

A. Steinmaier.

Fratele *Cazan Simion* în vârstă de 75 de ani, membru al Comunității Macea, jud. Arad, a adormit în Domnul pe ziua de 21 Iulie a. c.

Bătrânul frate veteran, se numără printre cei dintr-o credincioși Adventiști de Ziua a Șaptea ai județului Arad, și a fost mereu un stâlp al bisericii, un presbiter și un adevărat tată sufletesc, iubitor și model în credință și evlavie. În timpuri grele și de încercări, fratele Cazan Simion a fost statornic, a sfătuit, a încurajat și a mângâiat cu blândețe și răbdare pe toți frații din Comunitatea sa și din alte Comunități din jud. Arad. Pe fiii și fiicele sale i-a educat și crescut în spiritul nobil al credinței lui Hristos.

Pentru calitățile nobile și creștinești ale sale, a fost socotit printre fruntașii comunei, și la înmormântarea sa au participat cea mai mare parte a locuitorilor comunei și alți mulți frați din alte localități, cari au ascultat cuvintele de speranță vie pentru cei adormiți în Domnul. Apoc. 14, 13.

Ioan Reit.

A N U N Ţ.

Cine dorește prune uscate la cuptor să se adreseze fratelui Nicolae Dumitrescu, Comuna Policiori, Județul Buzău.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.